

(Izvorni tekst sa snimka emisije u kojoj je govorila Jelena Nestorov nije redigovan).

Dragoslav Simić:

Ovo je radio stanica Beograd 2, nacionalni program, »Dokumentarno popodne«.

PRIČA O DJORDJU,

ili priča o dečaku koji nikad neće kao odrastao čovek da slaže, da primi mito, da bude vice guverner ili da bude na čelu neke nove političke stranke.

(muzika)

Dragoslav Simić:

Ko ste vi gospodjo, koja ćete nam danas ispričati priču o dečaku Djordju?

Jelena Nestorov:

Ja sam Jelena Nestorov. Evo od danas, verovatno od ovih dana ja sam državljanin I ove zemlje, a ja sam iz Rusije. Imam četrdeset I tri godine, ali znate moj sin je naučio nas je nečim drugom. Nije bitne ni godine, ni titule, ni imena, ni zemlja. Nešto dokazuje drugo. Nekad sam bila vrlo srećna jedna devojčica, završila sam školu, muzičku školu, sport, sve što u tom Sovjetskom savezu se pružalo našem, našem deci, našim ljudima... Sviram dva instrumenta, završila najteži jedan fakultet, inženjer tehnolog trikataža, radila u istraživačkom institutu, imala sam privatno firmu. Volela sam muziku, dzez, pozorište, zbuh izložba sam putovala po šesto osam kilometara, u druge gradove, festivale. Moj grad, grad festivala, ja sam iz grada Vitjepska. Ali to se desilo zaljubila sam se u vašeg državljanina. To je bila jedna prava, lijepa ljubav I rodi se prva devojčica, I posle se desi nesreća sa rođenjem mog drugog deteta, a to je moj sin Djole...

(muzika)

Jelena Nestorov:

Ne bih puno ni pričala šta se desilo. Desilo se što jako puno se dešava I mnogim drugim ljudima. Moje dete je hendikepirano, više stručno hendikepirano. Ali eto to je bio šok.. Moje dete je bilo gluvo, slepo, nemo...

(muzika)

Jelena Nestorov:

To sam ja... Evo neću više da plačem. Znaće nikad nisam pričala o tome, jer nisam imala vremena, zato sam se plašila da počnem da pričam da ne krenu suze. Ali želim da se podelim jednom životom jednog čovijeka koji je bio od početka... Nije od početka, bilo je privremeno povraćaj, koji je imao razlog ni zbog toga što je on imao neke svoje neke probleme, bilo je razlog sasvim drugi. Na primer to, trauma još posle prvog mog porodjaja, mi nismo o tome znali, ali dete se rodilo fantastično, ako je I ranije, I bio bolji nego I prava beba, ako je bilo I toliko mali, devetsto osamdeset grama, porodjaj je bio fenomenalan, lekari su se potrudili, genijalno je, ali niko nije znao zašto se dijete rodilo ranije, a ja sam bila u šoku. Ja sam jedva pričala koliko bila romantična, apsolutno daleka od medicine. Medicinom se bavio moj otac, on je bio na Medicinskom fakultetu, farmakologija. I kad to se desilo, bila sam sportista da odjednom vam se rodila ranije beba, i šta ću sad? Mnoge ljude shvate, znaćit taj šok, na primer »Šta sad?« Vi to kad shvatite posledica je čitavog života ispred vas. Medjutim, ne može da bude sad isto kao I ranije. Vi ste apsolutno vezani, prvo vam je bio šok »Koliko ćete da ostanete u ovoj bolnici?« A kod kuće vas čeka jedno dete od dve I po godine koje isto jako malo I traži mamu, I jako potrebno je njemu isto briga. I... Tu su krenule sve moguće posledice, preduzimanja lekova... Dete je bilo gluvo, slepo, nemo, paralizovano, sa strašnim oštećenjima jetre, želudca, I nisu znali da problem još očito što fizički to se videlo, ali to ne može odmah da se vide, hiperplazija može da se vidi tek kompjuterski I samo u centrima kao u Moskvi, evo sad I u Beogradu, ovde, a to se desilo I u jednom gradu Vitjepska. I pokušavam da nadjem razlog. Ispitivali dete I bilo različito mišljenje, I ja sam većina kao verovatno I žena I mama ovako koju vjeruju svima, I znate kad vi počnete da se naslanjate na druge... To je bila moja velika greška. Ja sam se naslonila na sve osim sebe. Ja sam verovala svakom ko je svašto govorio da je to neki problem, da možda ja sam koristila nekim narkoticima, možda ja sam tu pila neke lekove, a nisam nikad, nikad nisam, evo iz Rusije sam, a nikad nisam ni vodku nisam ni pila. Niti pušim cigare, I dok ne desi se da detetu predoziraju tu plazmu, I dete udje u kliničku smrt, krene izliv na prednji deo mozga, insult, I tu verovatno se probudi to zato što nikad nisam znala da imam te jaćine

verovatno koje svaka žena ima, ja znam da to svaka žena ima jer je to majčinstvo, I to je jedna najjača sila, najjača snaga. Vi možete da budete krhke, ali onda kada stvarno kad vam se probudi, vi strašno jaki I tada sve zavisi samo od vas. To sam osetila kod sebe, kad jesam videla da moje dete tako malešno I ono doživelo takav strašan udar, ja sam prosto suprotstavila se. Suprotstavila se verovatno ne ljudima, suprotstavila se prvo sebi, svetu, ako postoji Bog, Bogu, sve ono na svetu **vizuratno** ja sam rekla stop! Ja sam majka I mora da se poštuje to što sam majka. I moje dete je počelo da diše zahvaljujućima lekarima, ona je tada se isto uplašila I ona je prestala njega da diraju I dete je počelo da diše, počelo je da dolazi k sebi, I bili su strašno obazrivi sa njim I od tada počeo je eksperiment traženja kako da on se izleči. Zamislite takvu sliku. Iskrivljeno lice, jedno oko gleda u jednu stranu, drugo oko u drugu stranu, rukice iskrivljene, nožice...

(muzika)

Jelena Nestorov:

Ja se izvinjavam za emocije, jer znate tada nisam imala vremena za to I znate nisam ni videla tu pravu sliku, samo ono što sam videla ja sam shvatila, pa možda je pomoglo meni I moje okruženje I to što ja sam radila u istraživačkom institutu, možda I to što je I moja porodica takva bila I moja mama, I nikad mi nismo se predale, niti ćemo, ne znam možda je bio I duh. Mnogi su govorili da niko nije očekivao od mene da ja mogu da budem takva, jer nekako vrlo tiha sam delovala na sve I zato nikad nisam stigla tada da plačem, evo eto zato sada vama poklanjam moje suze, ali samo još dva minuta, suza više neće ni biti. Jer želim se podelim sa vama jednom borbom. Znate, zahvaljujući mom sinu vi nemate pojma koliko ja sam postala srećna. Nema više pozorišta, ne sviram više toliko gitarom, znala sam da igram, ne igram, ali uopšte to nije bitno, vi nadjete tu neku sreću u nečem drugom. Prvo, to je jedna ogromna ljubav, ljubav jednog deteta, jer vi dete osećate već unutra u sebi I karakter. I ne možete da kažete, na primer kad kažu embriot, ne, to je već duša, to je već dete, to je deo vas. Na kraju su mi predložile da na neki način, oni su vrlo bili delikatni, na primer mužu ona je direktno rekla da »Daću njemu neki otrov«, a na primer meni jesu rekli da dete daju u dom. Ma ne dolazilo je u obzir nikako. Ne dolazilo je u obzir jer čak I to što samo pet miligrama trebalo njemu mlijeka, a na sreću ja sam prvo

dete porodila ovde u »Narodnom frontu« I mene je jedna sestra naučila kako da sačuvam mleko. I zamislite još nisu ni spremne ni grudi za to mleko. Ja zahvaljujući toj metodi, ovoj sestri kojoj ne znam čak ni ime, a stvarno ću da celi život biti njoj zahvalna, jer ona je održala moju decu tri godine u životu. **Od njih...** Naravno nije dolazilo u obzir, jedino ja sam pokušala da nadjem izlaz, kako da izađem iz situacije. Bolnice su me strašno iritirale, psihički, ja sam jedva čekala da izađemo I jedino ne mogu I dan danas sebi da oprostim, znate, to što ne slušamo sebe. U tim intuicijama, naročito majka, nije bezveze I toliko se poštuje Isusa majka, Marija. Ja mislim da je to strašno duboko jedan značaj, jer majka, ona ima jednu strašnu moć I predosećanje. Intuiciju nevjerovatno. Ja tačno sam znala kad ćemo da izađemo iz bolnice, posle sedam meseci. Tačno tako nam je I bilo. Na primer ja sam znala da nije bilo potrebno ovih lekova za moje dete, ali to mnogo kasnije ja sam saznala preko instituta, jer ja sam išla I sa detetom I mi smo istraživale šta, zašto, zašto se desilo, kako da se izvučemo, ne da bi se osvetile, ne! Nismo imale vremena o tome ni da razmišljamo, a kako da izađemo iz te situacije. I bila mogućnost da ipak mi zaobidjemo tu situaciju. Zato želim danas da pričam jer znam sada, neko sluša, ko odprilike u istoj situaciji kao I ja bila tada. Iako možda razmišlja da li da svoje dete, neko možda razmišlja jer ne može da se bori, ne vidi izlaz, nema para, a za takva lečenja treba ogromne pare. Ogromne pare koje praktično ne možeš ni da zamisliš ni cenu. A hoću da se podelim kako je meni uspelo. Moj sin ima sada dvanaest godina. Govorim da on će da umre doživeti godinu dana, posle toga govorili da neće doživeti do pet godina, posle još... Ali imam troje dece on je najjači od svih. Nikad nije smeo da koristi lekove zbog tog predoziranja I visoke toksikacije organizma, I kao svako dete on isto se razboli, on mnogo bio na početku, više, više predosećajem, ja bih rekla, nego zdrava deca, I zato želim da se podelim sa vama kako možemo da živimo da opstanemo, da verujete oko vas postoji izlaz. Samo treba da se okrenete, ne da gurate svojom glavom o zatvorena vrata. Ne, stanite, nikad se ne gurajte u zatvorena vrata. Jer to vam je ko upozorenje odgore. Tamo nema ništa, tamo će biti još gore. Odmah se okrenete na sto osamdeset stepeni I videćete koliko puno otvorenih vrata. Drugo, obavezno. Bog postoji, to je meni sin dokazao da Bog postoji I verujte uvek vam na neki način, biće putokaz gde treba da idete. Samo ne smete da budete gluvi, slepi I nemi, morate

da pričate. Ako ne pričate o tome da imate problem, nećete ni da nadjete i odgovor na koja vrata treba da udjete.

(muzika)

Jelena Nestorov:

A sad bih pričala o borbi, kako smo pokrenuli...Kad poslednji nalaz u Moskvi nam su rekli da dete bit' će slepo celi život, te treba da se vade oči, na kraju jer ta fibroplaza je njemu rasla, i to poslednji stepen, znači da bi on bio apsolutno gluv, slep i nem, osim toga što je imao strašne pareze i negde grčeve, znate ja tada prvi put verovatno sam izašla iza vrata, poslušala kad je lekara rekli: »Gotovo, ništa«, a posle kad izašli, ja sam rekla: »Ne!«. Ovo je moje dete, ja sam zdrava, muž mi je zdrav, genetski mi smo zdravi, i ako je genetika ok, ima izlaz. Ja se vratila kod lekara i kažem: »Ajmo sada da tražimo tada izlaz, ako ne može medicina kako drugačije?« I dan, danas ja imam pet lekara, troje u Moskvi, jedan u Belorusiji, dvoje ovde u Beogradu. Ima ih i više, koje konstantno ja se konsultujem i da pitam sve, jer verujte bez lekara ne može ništa. Ali tamo gde ne može medicina, verujte postoje. Jer naša Zemlja, ona je tako svemoćna, a mi smo deo Zemlje. Zahvaljujući sinu ja sam poverovala...

Dragoslav Simić:

Govorite o zemlji?

Jelena Nestorov:

Govorim o Zemlji. O Zemlji da.

Dragoslav Simić:

Ne o geografskom pojmu, nego o zemlji?

Jelena Nestorov:

Da, kao planeta Zemlja, kao živo, ipak ona je živa. U stvarnosti je živa jer ona ima biljke, ima minerale, ima vodu, ima toliko puno, sve da bi mi smo bile opstale na ovoj planeti, na ovoj Zemlji. I ona uvek nam pruža mogućnost samo moramo da njoj se okrenemo i da vidimo. To je dokazao moj sin. Na primer, prvo je bilo moje iskustvo kad je on imao stomačni virus, a zamislite kad toliko strašno i hendikepirano dete, sa tolikim strašnim reakcijama na lekove, ne smeš ni da blizu da njemu doneseš da pomiriše, dok bi dobio

konvulziju odmah, povraćanje, I nisu mogli ništa, nisu mogli ni da stave njemu iglu u venu, jer bi odmah vena bežala, ili pucale vene... I jedan gospodin je meni ponudio mleč, ali čisti pravi mleč. Tu uvek mora da se vodi stroga... Šta je to, da li je to čisti mleč, da li je čisto prirodni, namirnice, ili ipak to ispod **nebla** gde je zagadjena zemlja, gde je zagadjeno I samo to gde se proizvodi to. Taj mleč, samo jedan gramčić na kraju nokta, sa čistog meda ja sam stavila na usta detetu, zaustavila povraćanje I kao da ništa nije bilo. To je bilo moje prvo iskustvo. Drugo moje iskustvo je bilo, vi ste imali ovde Stanka Perunčića koji se učio u Rusiji, on je više bio bioenergetičar extra sens, I ja sam uopšte nevjerovala u to, nikad u životu, mene su odvijeli sa sinom kod njega, jer nama je bilo zabranjeno da prilazimo bilo kojoj bolnici, dete je bilo dobijalo odmah konvulzije I stres. Da ne bi I on je i psihički se poremetio, I nama je zabranjeno da prilazimo pet godina bolnicama. Lekari, u dobrom smislu toga. Da sačuvamo ono što jeste, možda će da se izbori I da dete sada čeka, a ja nisam mogla da čekam jer dete raste, ipak sad je mali I možemo nešto da uradimo, I pokušavala da nadjem izlaz, ajde drugačije. I prvi puta kod Stanko Perunčić, mi kad smo ušli ja sam bila skeptik, što vama nikad više ne savetujem, nemojte to da radite da budete skeptik. Verujte svojoj deci. Mi smo kad ušle, moje dete se okrenulo, koje je bilo apsolutno slepo I pružilo ruke tom čoveku, I reklo »E«, koje još nije govorilo. On još nije imao ni godinu I po tada, komunicirao je samo sa mnom, više ni sa kim sa mojim nije komunicirao. I ja tada, sebi rekla: »Stop, ja ovo ne razumem«. Ja bih I naglasila, kad vi nešto ne znate kažete: »Ja to ne razumem«, ali napravite korak napred I pokušajte da naučite o tome, šta je to? Možda to je taj znak, imam **mortu** ovde da pogledate, to je van pomoći. Nije sve u lekovima. Lekovi su potrebni jeste, ali je moj sin dokazao koliko smo preživeli, I grip mi nismo uzeli nijedan lek. Čak moj sin ni čaj nije hteo da pije, mi smo preživeli, na primer bronhitis, mi smo preživeli samo sa biljkama, oblogama I masažama, ali naravno uz lekarsku pomoć. Ali ja sam tražila te lekare, ja sam tražila te lekare, te specijaliste koji su stvarno više znaju. Ja kao inženjer tehnolog morala svaka četiri meseca da polažem ispit u Ministarstvu našem za tehnologiju to što napreduje, za ono što se sad predaje za novo znanje, ja mislim da isto to treba da rade I lekari na neki način. Jer kad smo završili jako daleko vreme, pre puno godina I fakultet, ali nauka ide dalje, hvala Bogu, I zato...

Dragoslav Simić:

Počeli ste o Zemlji da govorite...

Jelena Nestorov:

Da. Pa o Zemlja... Ja znam zašto sada mene pitate »kako, a zašto, a Zemlja?«, ja sam kad sam ovde došla, ja sam mislim rekla, ja sam se ukočila bila pre neki dan, ali zahvaljujući mom sinu I onim znanjima koja ja sad imam, ja sam uspela za četiri dana da izbegnem... Evo sada lepo sedim, mogu da se naslonim, mogu da se sagnem, zato što... Evo **metodačnjek**, na primer za tu situaciju. Ja imam jednu traumu, sportsku traumu, diskosherniju, I meni je ća govorile pre petnaest godina da biću paralizovana od svoje, znači sa... Sa mnogo kasnije godina. Ja sam bila poslušna veoma, ja sam radila sve što su mi govorili, ali evo posle trećeg porodjaja ipak kičma mene dotekla ono što I jeste. Ja sam legla na jedno ravno, apsolutno, horizontalno mesto, da bude inače tvrdo, I pila jedan program, biljni program, na primer iz aloje. Evo za četiri dana meni je to sve se sredilo. Jer ja sam osećala da ću ja kako menjati diskove nazad se vraća na svoje mesto, jer to je meni pomagala Zemlja.

(muzika)

Jelena Nestorov:

Na primer, šta je pomoglo mom sinu? Jako puno metoda, jer to ipak već ima on dvanaest godina, mi smo išli alternativom. Moje dete više nije gluvo, ni slepo, ipak vidi. Vidi boje, vidi da kao na primer mi sa vama, a ipak vidi boje, vidi neke predmete, detalje, ipak čuje, ne tako kao mi sa vama, ali ipak čuje. Devedeset I devete godine on je hodao, pa živio praktično normalan život. Zašto kažem devedeset I deveta godine? Zato što te devedeset I devete godine mi smo uradili jednu žestoku alternativu. Prvo to je bilo čišćenje organizma, čišćenje organizma, jer kad mi nisu rekli.. To, ja bih rekla nova medicina u Rusiji, a tamo tako se I priča »nova« medicina, jer kad vi očistite organizam, to praktično već sedamdeset posto bolesti nema. I kad mi nije rekla za mog sina da on ima blokade po kičme I njemu izmerili, I znači proverili mu mozak, I mozak mu bio u redu što je bila najsrećnija od svega, a ima samo blokade po kičme. Hiljadu sindroma, to može da se reši. Ja sam dugo položila godina da proučavam to. Šta je to, kako da očistim organizam, tražila sam.. I u Rusiji mi smo uspela, to je bila nekoliko metoda I fita terapije, I energo terapije, masaže, voda, naravno naše banje, I baš tim

terapijama, amino kiselina H hlora, ali negde oko pet metoda sve zajedno. Refleks terapije, moj sin je stao na noge I hodao. Imam stariju ćerku I mi smo morale da se vratimo ovde u Jugoslaviju, jer pola godine mi smo bile tamo, jer pola godine, šest meseci vam se regenjeriše organizam. Mi strašno zavisimo od Mesečevog kalendara. Na primer, na dvadeset I prvi dan nam se regeneriše ćelija kože, a celom organizmu se regeneriše šest meseci kad zdrav organizam. I zato sve terapije koje moj sin prolazio one trajalo šest meseci, on je morao da vodi normalan život I da se poštuje organizam. Jer mi imamo sve lekove u našem organizmu. Samo kad te se blokade se sklone, to je isto, na primer, kad vam se zapuši cev I vi očisitate I nju, vam počne da tamo struji tečnost. Isto tako u našem organizmu. I zato... Ali mi smo ostali tu I te metode ja nisam pronašla na početku, ja sam bila očajna I moje je dete selo u kolica. Isto unazadila jer prepametan, jer mi smo jako puno angažovala se, to praktično je bio ceo jedan radni dan. Od osam ujutro do šest uveče to se radilo. I dete strašno bilo, jer on razume vas, on, na primer, u institutu alternativne medicine u Moskvi, govorili da on ima treće oko, što ja sam bila svedok da to I jeste I to su lekari pričali o tome totalna ova medicina. Jer na primer, on jako dobro proceni, na primer šta vi mislite jer ima ta oštećenje, više oštećenja. Na primer jako dobro proceni da li je ta metoda za njega ili ne. Treba verovati da je cilj... Pokušavam da skratim jer mogla bih jako puno da pričam. Treba verovati deci, jer deca naročito do sedam godina ona žive intuitivno. Ona, kao I sva naša prirodna, na jednom instiktu znaju šta je njima potrebno šta im nije potrebno, kao I životinje, znaju koja je biljka za njih je zdrava, koja je otrovna. Isto ovako I naša deca. I... Ali na primer, pokušavam da budem nekako... Dobro, jesam se sreła ovde sa ljudima koji nisu verovali u to, I mi smo stali, bila sam očajna. I zato je, verovatno dete preko mene prvo videlo da ja ne mogu da nadjem izlaz, i zato preporučujem roditeljima da nikako ne smeju da stanu, da ne veruju, jer ona zavise apsolutno od vas. Kad meni jednom su rekli u Moskvi, jer mi smo u Rusiji strašno otvoreni, I na primer, mi vrlo lako komuniciramo na ulicama čak. Meni je jedna žena prišla na ulici I pogledala ruku I počela da priča baš o mom sinu. Ja sam se saslušala, ali uvek verovala sebi, verovala sam u to što radim, da ja ću da pobijedim, da moje dete će da ide u školu, da ipak će da ozdravi sa tako strašnim oštećenjem, jer videla kako svaki mali korak išao napred. Ali ta žena je meni govorila sve ružne I ružne stvari koje neću ni da govorim naglas. Jer znate nekako sam

poverovala. Poverovala, toliko ona bila ubedljiva, moje dete je bilo šesto kilometara od mene. Kad ja sam stigla kući, moje dete je bilo kao biljka, od tada ja više nikada nisam to uradila. Da ja nisam poverovala to što moje dete će da ozdravi, a to podržava mene I patrijarh Pavle ovde, jer ja sam imala sa njim jedan susret. Nisam znala šta da pitam I kako, jedino što jesam bila sa svojim sinom I pitala šta treba da uradim. On je rekao: »Treba da veruješ apsolutno!«

(muzika)

Jelena Nestorov:

Ali znate kad vi nećete da stanete I vi se borite dalje. Ja sam pokušala da nadjem ovde, došla sam čak **davamaja**, ja sam bila strankinja. Pomogli mi na VMA da ja sa njim se sklonim bolove, jer dete je selo u kolica, a to se svoj posle donose posledice. Ipak, znate kad vi tražite, vama će doći ljudi na vrata I pokucaće. Ovako došli moje prijatelje, na primer iz »Aloe Vere« I pružili meni pomoć da ja nastavim, to što ja sam tražila toliko puno godina, ali pre sedam godina ja sam odbila to u Rusiji na primer. Jer mislila ja više znam, ja mogu, I šta mogu da pričaju o meni, a tražilo čišćenje organizma. Evo sad, ja sam sinu bila dala baš jedan program za tu kičmu I moje dete je počelo malkice bolje da vidi. Pa evo na primer, iz ovog programa ja sam koristila prvo za sebe, sada za kičmu. Ja sam zatvorila gangrenu mojoj mami, moja mama ima šećernu bolest, isto sa ovim programom, ali verujte mi bitno je da vi slušate njih same to što vi radite, ali naravno sa vašim lekarima, sa stručnjacima, ali I u ovoj zemlji već postoje ta »nova« medicina. Ne smem da kažem ta medicina, ali ipak to je nova nauka.

(muzika)

Dragoslav Simić:

Bila je to priča o dečaku Djordju, Jelena Nestorov je govorila o svome sinu. Meni je mnogo pomogao Branko Miljković koji je organizovao ovaj ton da stigne do vas, a ja se zovem Dragoslav Simić.

(muzika)